

Predica de la Krefeld

Sâmbătă, 1 decembrie 2012, ora 19³⁰

Ewald Frank

Fiți bineveniți în scumpul Nume al Domnului și, de asemenea, toți cei care ascultă și văd această adunare să fie binecuvântați! Astăzi biserica din Nepal, Kathmandu va fi conectată pentru prima dată, la fel și biserica din Mongolia, Pekin și Tucson, Arizona, din Lima, Peru. Așadar astăzi vor fi unii care vor fi în legătură cu noi pentru prima dată și care vor asculta și vor mulțumi Domnului pentru scumpul Său Cuvânt sfânt.

Avem vizitatori, fratele George din Kinshasa. Aceștia sunt frații slujitori care stau la dispoziția Domnului. După mult timp, îl avem în mijlocul nostru pe fratele Ionuț din București. Dumnezeu să îl binecuvânteze pe fratele Gilbert, pe toți frații! Pe toți frații slujitori să-i binecuvânteze Domnul Dumnezeu într-un mod puternic.

Apoi, avem multe saluturi. [Saluturi (...)].

Salutări din Kolwezi. Aceasta trebuie s-o accentuez acum: în Kolwezi, unde sunt cei mai mulți ascultători, aproximativ 4.000 de persoane, un parlamentar s-a pus la dispoziția Domnului, s-a prezentat la un canal TV și azi și mâine au la dispoziție patru ore să transmită aceste adunări pe canalul televiziunii de stat. [Saluturi (...)]. Frați și surori, noi suntem cu adevărat mulțumitori pentru că putem predica Cuvântul sfânt și veșnic, în original.

Acum mă refer pe scurt la scrisoarea circulară din decembrie pe care o avem la dispoziție în acest sfârșit de săptămână în limbile germană, franceză, engleză și spaniolă. Toți o pot citi, o pot da mai departe și-i pot informa pe oameni despre ce este vorba în acest timp. În această scrisoare circulară am accentuat în mod deosebit ceea ce i s-a spus fratelui Branham când, în timpul vieții lui, a fost mutat în Paradis și a văzut o mare mulțime [de oameni] care au devenit credincioși prin slujba lui. Și apoi cuvintele puternice care i-au fost spuse: „Doar dragostea desăvârșită va intra aici”. [...]

Deci nu cunoștința, ci dragostea desăvârșită, așa cum a fost ea descoperită pe crucea de la Golgota, în care a fost împlinită răscumpărarea și aceeași dragoste se va manifesta și va ajunge la desăvârșire în toți cei răscumpărați: dragostea față de Dumnezeu, față de Cuvântul Său și dragostea unii față de alții. Și așa am auzit-o din Ioan 17: „*prin aceasta va recunoaște lumea că noi suntem copii ai lui Dumnezeu*”. Așa cum am citit, totul a fost gândit așa înaintea întemeierii lumii: Răscumpărătorul, de venirea Lui ca om, răscumpărarea, totul a fost predestinat înaintea întemeierii lumii. Și prin harul lui Dumnezeu totul își va găsi împlinirea și noi vom fi cu Domnul nostru, în veșnicie.

Voi toți știți că necazul a început deja în cer, când Lucifer s-a gândit să fie egal cu Dumnezeu, să-și ridice un tron propriu, să fie asemenea Celui Preaînalt și apoi, desigur, a fost aruncat jos și i-a luat cu el pe toți discipolii lui. Dumnezeu nu a avut decât necaz în cer și pe pământ. Și după ce Lucifer a fost aruncat afară, s-a folosit de șarpe – și când Dumnezeu făcea începutul în Paradis și i-a dăruit-o pe Eva lui Adam – s-a întâmplat că șarpele a venit la Eva și a pus Cuvântul lui Dumnezeu sub semnul întrebării, a semănat îndoială, ea l-a ascultat pe șarpe și – nu a rămas la aceasta – rezultatul a fost amăgirea.

Aici avem câteva traduceri, printre care și Scofield, în care Geneza cap. 3 are cea mai exactă traducere. Aici Domnul Dumnezeu a spus: „*Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei*” (vers. 15). Aici este primul anunț că sămânța lui Dumnezeu va veni printr-o femeie, printr-o fecioară. Apoi urmează v. 16 unde Domnul a spus: „*Voi mări foarte mult suferința și însărcinarea ta; cu durere vei naște copii*”. Este spus clar, nu doar o conversație, nu doar o argumentație, ci argumentația a sfârșit în amăgire și rezultatul a fost Cain. Voi toți știți că ea a născut pe Cain și continuat și a născut și pe Abel, fără o altă împreunare. Geneza 4.1: „*Adam s-a împreunat cu nevastă-sa Eva; ea a rămas însărcinată și a născut pe Cain... A mai născut și pe fratele său Abel*”. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie citit prin descoperire, prin har, ca lucrurile să fie înțelese corect.

[...] Este vorba despre faptul că în Matei 16, Domnul a spus: „*Eu îmi voi zidi Biserica Mea*”. Aceasta este Biserica lui Isus Hristos. Permiteți-mi s-o spun în toată claritatea: există atâtea biserici creștine, dar numai o singură Biserică a lui Isus Hristos. În limba germană, noi

avem doi termeni, „biserică” și „adunare”. În toate aceste biserici și adunări toți învață ceea ce cred ei că este corect. Dar în Biserica lui Isus Hristos este valabil numai Cuvântul lui Dumnezeu. Și aceasta trebuie s-o accentuăm: există multe biserici creștine, dar o singură biserică a lui Isus Hristos. Și această biserică a lui Isus Hristos, conform 1 Tim. 3.15-16, este stâlpul și temelia adevărului. Domnul nostru a spus-o cu toată claritatea: „*Nu carnea și sângele ți-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri*”. De la început a fost vorba de descoperire. Nu o gândire proprie, nu o cunoștință, ci descoperirea. „*Și pe aceasta stâncă voi zidi biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui*”.

De asemenea, deseori am spus-o: în prezent sunt peste 349 de biserici creștine unificate în Conciliul Mondial al Bisericilor. Încă o dată trebuie s-o spun: există doar o singură Biserică a lui Isus Hristos, unită cu Răscumpărătorul, ancorată în Cuvântul adevărului.

De aceasta aparține și Ioan 17.3: „*Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat*”. Mulți pot spune: „Eu am viața veșnică”. Dar lăsați-mă să citesc, în ce constă dovada că noi avem viața veșnică, din perspectivă divină. Ioan 17.3: „*Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu*”. Deci, de la început totul este fondat pe descoperire. Matei 11.27: „*nimeni nu cunoaște deplin pe Fiul, afară de Tatăl; tot astfel nimeni nu cunoaște deplin pe Tatăl, afară de Fiul și acela căruia vrea Fiul să i-L descopere*”. Noi suntem mulțumitori că în toate lucrurile ne putem întoarce la Sfânta Scriptură și putem crede cum spune Scriptura. Nu adăugăm nicio răstălmăcire, ci acceptăm și primim Cuvântul lui Dumnezeu, în original.

Încă o observație: noi toți știm că Biserica lui Isus Hristos, în toate timpurile cât a fost pe pământ, a ascultat de ceea ce a spus Duhul lui Dumnezeu prin propovăduire în acea vreme, ceea ce El a avut de spus adunării. Aceasta e diferența dintre toate direcțiile care există în creștinism și Biserica întâilor născuți care au fost aleși înaintea întemeierii lumii ca să vadă slava lui Dumnezeu. Doar ca informație, până la Conciliul de la Niceea au existat 127 direcții de credință și în anul 312 la sfârșitul prigoanei aduse de Dioclețian, imediat în anul următor a început formarea bisericii creștine din Împărăția romană. Apoi au urmat concilii după concilii, decizii după decizii, învățătura trinitară,

botezul trinitar și nu au mai încetat până la dogmele din ultima vreme. Dar noi ne întoarcem înapoi la început, nu la Niceea, ci la Ierusalim, fiindcă Cuvântul trebuia să vină din Ierusalim și învățătura de pe Muntele Sionului. De aceea noi ne întoarcem acolo, prin har.

Ceea ce am pe inimă în ultima vreme este ca să aibă cu adevărat loc chemarea afară. Nu doar să vorbim despre ea, ci să ieșim cu adevărat afară din toate tradițiile, să fim scoși din tot ce nu are origine divină și să fim sfințiți în Cuvântul adevărului, prin har. Căci fără sfințire nimeni nu va vedea pe Domnul.

Deci, mesajul pe care Dumnezeu ni l-a dat ar trebui citit la fiecare adunare. De exemplu, ceea ce a fost spus și iubitului nostru frate Branham - și eu știu că noi nu ne poticnim de aceasta, nu ne poticnim nici de Moise, nici de Iosua, nici de Ilie, de nimeni chemat de Dumnezeu, însărcinat și trimis; noi nu trebuie să judecăm aceasta. Nimeni nu are dreptul să-L judece pe Dumnezeu. Ferice de aceia care-L pot crede din inimă pe Dumnezeu. Ceea ce i s-a spus fratelui Branham pe 10 februarie 1960, eu citesc cu plăcere, în lumea întreagă. O voi citi și astăzi: „Acolo la țarm erau mulți oameni și reporteri, ziariști și mi s-a spus: «Uită-te în sus!» Când m-am uitat, a coborât această lumină, oamenii au leșinat și a răsunat vocea care a cutremurat toată împrejurimea: «Așa cum Ioan Botezătorul a fost trimis ca să premergea prima venire a lui Isus Hristos, tot așa mesajul care ți-a fost dat ție va fi premergătorul celei de-a doua veniri a lui Isus Hristos». Nu că eu voi fi premergătorul, ci mesajul va fi premergătorul”. Mai clar nu a putut fi spus. Au trecut 47 de ani, de când Domnul l-a luat Acasă pe acest mesager. Acest timp a fost cu adevărat folosit, răscumpărat, ca acest ultim mesaj să fie purtat pe întreg pământul. Și noi dăm mai departe ca mesajul divin al timpului de sfârșit, ceea ce a avut Dumnezeu să ne spună nouă în timpul nostru și ne-a descoperit.

Cuvântul pe care-l vom accentua și în acest sfârșit de săptămână... sunt multe cuvinte, dar permiteți-mi să citesc din 2 Cor. 3.3: „*Voi sunteți arătați ca fiind epistola lui Hristos, scrisă de noi, ca slujitori ai Lui, nu cu cerneală, ci cu Duhul Dumnezeului celui viu; nu pe niște table de piatră, ci pe niște table care sunt inimi de carne*”.

Aici este pus accentul pe faptul că propovăduirea a fost scrisă în inimile oamenilor prin Duhul Sfânt. Nu doar scris în Biblie, ci Cuvântul

propovăduit, Cuvântul viu, descoperit, a fost scris în inimile noastre. Deja în Vechiul Testament a existat această făgăduință: că Dumnezeu va încheia un Legământ nou, ne va da o inimă nouă, un duh nou și o inimă de carne (Ezech. 36). Aici este scris că prin Duhul Sfânt Cuvântul a fost scris în inimile noastre de carne, nu pe niște table de piatră. Oricine citește în Vechiul Testament, în Exod 24.12, Domnul Dumnezeu a dat făgăduința că ceea ce a spus El, o va scrie pe table de piatră și i-au fost date lui Moise. În Exod 31.18 este scris cum Domnul Dumnezeu îi dă lui Moise tablele de piatră pe care le-a scris El. În Exod 32.19 se întâmplă ceva deosebit; noi toți o putem citi. Dar după aceea Moise s-a coborât de pe munte – și chiar dacă Dumnezeu zisese: „*să nu ai alți dumnezei afară de Mine*”, când a coborât Moise de pe munte, acolo în vale era un idol, era pregătit un vițel de aur și toți săreau veseli și bucuroși. Ce a făcut Moise? A sfărâmat aceste table. Și aceasta a fost! În Vechiul Testament inimile încă nu erau înnoite, Cuvântul nu putea fi descoperit, încă nu putea fi scris în inimi. Dar în Noul Testament, Cuvântul poate și trebuie să fie scris în inimile noastre.

Apoi Exod 34.1: „*Domnul a zis lui Moise: «Taie două table de piatră ca cele dintâi și Eu voi scrie pe ele cuvintele care erau pe tablele dintâi pe care le-ai sfărâmat»*”. Dumnezeu nu a lăsat așa, ca tablele să fie sfărâmate, ci a dăruit har și i-a spus lui Moise: „pregătește acum tablele de piatră și tot ce am scris înainte pe aceste table de piatră, voi scrie din nou”. Și iudeii au aceasta, până în ziua de azi, dar noi o avem în această Biblie. O mai spunem încă o dată: ceea ce încă nu a fost posibil în Vechiul Testament, este posibil în Noul Testament. Dumnezeu a scos afară inima noastră de piatră, care nu putea primi nimic și ne-a dăruit o inimă care poate să primească, prin har. De aceea Pavel scrie că propovăduirea, Cuvântul nu a fost scris pe niște table de piatră, ci pe niște table de carne, în inimă.

Frați și surori, despre aceasta este vorba astăzi. Și permiteți-mi s-o spun din noua statistică. Noi avem cele șase religii mondiale, în altele apar douăsprezece religii mondiale. Lăsați-mă să citesc din cele mai noi statistici următoarele și aceasta o fac cu un anumit motiv: ca să mai accentuez încă o dată ceea ce înseamnă har. Har înseamnă că Domnul ne permite să-I cunoaștem căile, că ne-a dăruit un așa mare har încât noi putem umbla pe căile Lui și în voia Lui. Aici este statistica lumii

creștine – și este spus că 42 de milioane aparțin de asociația baptistă mondială, 70,5 milioane de luterani aparțin asociației luterane, apoi vin bisericile metodiste cu 74 milioane de membri, apoi biserica anglicană cu 77 milioane, apoi bisericile reformate cu 80 de milioane de membri. Și acum țineți-vă bine de scaunele voastre: Conferința Mondială Penticostală are 250 de milioane de membri, aproape mai mult decât toți ceilalți împreună. După Primul Război Mondial nimeni nu a auzit ceva de mișcarea penticostală și acum iată această statistică mondială. Nu știu dacă este corectă, dar aici Conferința Mondială Penticostală are 250 de milioane de membri. În total, 593,5 milioane de protestanți pe întreg pământul. Noi trebuie să o spunem: toți trec pe lângă ceea ce face Dumnezeu în timpul nostru. Atunci știm că aici nu este o părtășie creștină, ci Biserica lui Isus Hristos. Apoi recunoaștem că printr-un singur Duh suntem botezați într-un singur Trup, unde Isus Hristos, Domnul nostru, este piatra de temelie și piatra de încheiere. Da, El este temelia și Capul Bisericii.

Scopul slujbei pe care Dumnezeu ne-a dăruit-o, este chemarea afară, pregătirea, separarea Bisericii Mireasă a lui Isus Hristos, pentru că așa este scris: „*Iată Mirele, pregătiți-vă să-L întâmpinați!*”.

Dacă noi vorbim despre timpul de sfârșit, atunci nu spunem doar ceea ce Domnul nostru a spus în Matei 24 la început. Dar chiar la început, merită să citim ceea ce a spus El despre războaie și vești de războaie. Este foarte important să fim atenți, să nu fim înșelați. Chiar de la început în Matei 24.4, Domnul nostru a spus: „*Drept răspuns, Isus le-a zis: «Băgați de seamă să nu vă înșele cineva»*”. Înșelăciunea este foarte aproape de adevăr. Odată v-am spus-o – și nădăjduiesc că acum nu voi fi auzit pe undeva – dar aici a fost o bancă la care mi-am depus banii și deodată acel bărbat de la casierie s-a uitat la mine și mi-a spus: „Ascultă, această bancnotă de 100 de mărci este falsă! Trebuie să chem poliția”. Eu n-am știut; în exterior copia era la fel ca originalul, dar specialistul, casierul de acolo – eu nu eram de specialitate – fiindcă mă cunoștea mi-a dat înapoi falsul și am dat o bancnotă bună, fără să pătesc ceva.

Frați și surori, toate falsificările, toate falsurile sunt făcute după un original și în aceasta este amăgirea. Minciuna va fi atât de aproape de adevăr încât, dacă ar fi posibil, chiar și cei aleși ar fi înșelați, cum scrie în Matei 24.24. Dacă aici vorbim despre o mișcare penticostală

mondială, atunci trebuie să ne închipuim ce este legat de aceasta. Toți spun: „Noi avem Evanghelia deplină”. Toți spun că Dumnezeu își confirmă Cuvântul. Toți folosesc daruri duhovnicești, chiar dacă o fac de la ei înșiși. În exterior pare că totul ar fi autentic, dar numai acolo unde Dumnezeu lucrează cu adevărat prin Cuvânt, prin Duh, în turma răscumpărată prin sânge și unde suntem eliberați de această înșelăciune și unde suntem născuți din nou cu adevărat, la o nădejde vie... De asemenea, cuvântul „naștere din nou” este folosit peste tot. Dar unde poate avea loc o naștere? Doar acolo unde este semănată o sămânță și numai acolo unde sămânța Cuvântului lui Dumnezeu a fost semănată în inimile noastre, numai acolo Duhul Sfânt poate face viu Cuvântul. Cât de des n-am spus-o în acest loc, nu doar Ioan 3.3: *„dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu”*, ci imediat după aceea: *„Ce este născut din carne este carne și ce este născut din Duh este duh”* (vers. 6).

Apoi ne întoarcem la nașterea Domnului nostru. Și aceasta, pur și simplu, trebuie să o repetăm de fiecare dată, frați și surori: Domnul nostru nu a fost Fiul lui Dumnezeu cândva, în veșnicie, în cer. El a fost Domnul, El a fost Domnul. Un Fiu este zămislit, un Fiu este născut și Dumnezeul nostru a fost Dumnezeu și este Dumnezeu din veșnicie în veșnicie. Tată a devenit în clipa zămislirii: *„Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut!”*. În toate lucrurile noi trebuie să ne întoarcem la Sfânta Scriptură.

În mod deosebit în Evanghelia lui Ioan, Domnul și Mântuitorul nostru a spus de fiecare dată: „Cel ce M-a trimis”. Da, mai întâi El trebuia născut în această lume, ca apoi să poată fi trimis, după ce a avut exact treizeci de ani. Știți că scrie că Domnul nostru Și-a început slujba de la vârsta de treizeci de ani? Este scris în Biblie că atunci când a împlinit vârsta de treizeci de ani El Și-a început slujba Lui. Așa era rânduiala în Vechiul Testament și această rânduială a preluat-o în Noul Testament – este scris în Luca 3.23.

Și eu o spun cu un singur motiv: pentru că întreaga teologie se bazează pe faptul că „El a fost trimis; și înainte de a fi trimis El trebuia să fie sus în cer, altfel nu ar fi putut fi trimis”. Este scris undeva că L-a trimis Cineva de sus? Nu este scris nici o singură dată, nici o singură dată! Este însărcinarea mea sfântă ca în toate lucrurile să cercetez

Cuvântul lui Dumnezeu, să văd toate detaliile și să le propovăduiesc, astfel ca toți să primească introducerea în Cuvânt și să fie dezlegați de toate tradițiile și obiceiurile. Domnul nostru a murit ca om, dar ca Domn El a înviat. Vreți să citim aceste lucruri? Vi le dau să le aveți pe drum!

În mod deosebit în Romani 5, El ne este arătat ca om care a murit pentru noi pe crucea Golgotei. În Ioan 20 Lui I se adresează doar ca Domn. Ca om El a murit, dar ca Domn El a înviat. Și în Apocalipsa 5.5 este scris: *„Leul din seminția lui Iuda a biruit”*. Mielul a murit, Mielul lui Dumnezeu Și-a dat sângele, dar ca Leul din seminția lui Iuda, El a biruit. În fiecare punct, în toate domeniile, Cuvântul lui Dumnezeu are să ne spună ceva și noi suntem introduși în tainele lui Dumnezeu.

Ați găsit? Luca 3.23, aceasta o spun pentru aceia care vin din anumite biserici și care au auzit mulți ani ce s-a predicat acolo. Pur și simplu este timpul ca totul să se spună așa cum este scris. Luca 3.23: *„Isus avea aproape treizeci de ani când a început să învețe pe norod și era, cum se credea, fiul lui Iosif”*. Noi nu presupunem nimic, noi știm cine a fost El, a fost EU SUNT și Cel ce va fi în vecii vecilor. Cu aceasta ne întoarcem la toate celelalte versete biblice.

Și acum Romani cap. 5. Eu am nădejdea că traducătorii pot ține pasul cu noi. Rom. 5.1: *„Deci fiindcă suntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos”*. Aici El este Domnul. El rămâne Domnul în vecii vecilor.

Mergem în Romani 5.12: *„De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume și prin păcat a intrat moartea și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit...”*.

Citim v. 14: *„Totuși moartea a domnit, de la Adam până la Moise, chiar peste cei ce nu păcătuiseră printr-o călcare de lege asemănătoare cu a lui Adam, care este o icoană preînchipuitoare a Celui ce avea să vină”*.

Apoi v. 15b: *„căci, dacă prin greșeala unuia singur, cei mulți au fost loviți cu moartea, apoi cu mult mai mult harul lui Dumnezeu și darul pe care ni l-a făcut harul acesta într-un singur Om, adică în Isus Hristos, s-au dat din belșug celor mulți”*.

Ca om, pentru noi oamenii, El a luat totul asupra Lui. Ca Domn, ca Dumnezeu este nemuritor. Așa este scris în 1 Timotei cap. 1.17 și cap.

6.16: „*El, Singurul care are nemurirea, care locuiește într-o lumină de care nu poți să te apropii, pe care niciun om nu L-a văzut*”. Dar El a devenit om, în umanitatea Lui Domnul nostru a devenit muritor. De ce? Ca să scoată afară ghimpele morții și să ia puterea morții și să ne dăruiască nouă viața veșnică, prin harul Său. Deci, printr-un singur om a venit moartea și prin Isus Hristos, în umanitatea Lui, a luat asupra Lui totul de la noi, ca noi să fim mântuiți, prin har.

Frați și surori, s-o mai spunem încă o dată, este important să luăm Vechiul Testament ca fundament. Și vă spun de ce. Aici în Romani 1.1-2 este scris: „*Pavel, rob al lui Isus Hristos, chemat să fie apostol, pus deoparte ca să vestească Evanghelia lui Dumnezeu, pe care o făgăduise mai înainte prin prorocii Săi în Sfintele Scripturi*”. Deci, totul a fost spus și făgăduit dinainte. Mergem repede și la Ioan 20 unde este vorba despre Domnul. Ioan 20.2b: „*Au luat pe Domnul din mormânt și nu știu unde L-au pus*”. În v. 13b: „*Ea le-a răspuns: «Pentru că au luat pe Domnul meu și nu știu unde L-au pus»*”. Apoi vers. 18: „*Maria Magdalena s-a dus și a vestit ucenicilor că a văzut pe Domnul și că i-a spus aceste lucruri*”. Apoi v. 20b: „*Ucenicii s-au bucurat când au văzut pe Domnul*”.

După înviere, a fost Domnul, Biruitorul! Ca Miel al lui Dumnezeu El a murit, a șters păcatele noastre prin sângele scump al Mielului. Ca Domn a înviat și în Ioan 20.28 avem triumful: „*Drept răspuns, Toma I-a zis: «Domnul meu și Dumnezeul meu!»*”. Înainte, a fost Miel al lui Dumnezeu. El este totul în toate, El este Mijlocitorul noului legământ, El este Avocat. El a intrat cu propriul Lui sânge în Locul Preasfânt ceresc, dar El este și rămâne – în ciuda tuturor descoperirilor care aparțineau și aparțin planului lui Dumnezeu – El rămâne Domnul, Dumnezeul nostru. În afară de El nu este altul.

Observați despre ce este vorba? Noi am citit că tot ce a fost dat prin propovăduire, a fost scris în inimile noastre prin Duhul lui Dumnezeu. Dumnezeu nu-Și adresează Cuvântul capetelor noastre, El vorbește inimii noastre. El nu a spus: „Eu voi lua capul vostru de piatră și vă voi da un cap de carne”, ci a spus că ne va scoate inima de piatră. „Fiul Meu, fiica Mea, dă-mi inima ta!” Cu inima noastră noi credem, cu capetele respingem. În cap se argumentează, în inimă este descoperirea, credința, intrarea la Domnul Dumnezeul nostru.

Să cuprindem despre ce este vorba. Este vorba ca planul de mântuire a lui Dumnezeu și descoperirile biblice să fie propovăduite în așa fel cum au fost propovăduite în Biserica primară. Să mai spunem și acest lucru încă o dată: există multe adunări și biserici creștine, dar este numai o singură Biserică a lui Isus Hristos, Biserica celor întâi născuți. Și, prin har, noi putem să aparținem de ea. Dovada este că în acest timp noi am crezut și am ascultat ceea ce a avut Dumnezeu să ne spună.

Frați și surori, deseori am accentuat: cine nu crede ceea ce a spus Dumnezeu, aceluia nu-i poate fi descoperit, în inima acelei persoane nu poate fi scris nimic prin Duhul Sfânt. Dar acolo unde credința este unită cu propovăduirea Cuvântului, acolo vine descoperirea și Duhul lui Dumnezeu poate scrie în inimile noastre.

Încă un cuvânt deosebit adresat acelor care n-au avut trăirea convertirii, a înnoirii și nașterii din nou, care încă nu pot vorbi despre o zi din viața lor când au fost chemați de Domnul și au strigat: „Doamne, ai milă de mine, păcătosul!” Cine încă nu a părăsit calea largă ca să intre pe calea îngustă, cine nu a intrat prin poarta strâmtă și cine nu a trăit nașterea prin Duhul Sfânt, vă rog, astăzi este ziua cea mai bună, astăzi dacă auziți vocea Lui nu vă împietriți inimile.

Frați și surori, s-o mai spunem încă o dată: numai dragostea desăvârșită va intra Acolo. Când s-a descoperit dragostea desăvârșită a lui Dumnezeu? Pe crucea Golgotei. *„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu zămislit”* (Ioan 3.16). „Singurul Lui Fiu zămislit” înseamnă că nu a venit nimic de la Maria, ci totul a fost de la Dumnezeu. Așa cum este scris în Psalmul 22: *„Tu m-ai pus în pântecele mamei mele”*. Acolo nu a fost nicio senzație trupească a Mariei. Maria a fost doar vasul. De la A la Z, zămisirea a avut loc prin Duhul Sfânt. Exact așa trebuie să fie și la noi: prin zămisire, prin Duhul Sfânt. De aceea Domnul nostru a putut spune, în Ioan 20.17: *„Eu mă duc la Tatăl Meu și la Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru!”* Exact așa cum Cuvântul a devenit trup și cum Maria a auzit, a primit și a crezut făgăduința și a spus: *„Facă-mi-se după cuvintele tale!”* și Duhul Sfânt a venit peste ea și i s-a spus: *„Sfântul care Se va naște din tine, va fi chemat Fiul lui Dumnezeu”*, exact așa este și cu noi. Nașterea din nou nu are loc când bate vântul, ci nașterea din nou se întâmplă atunci când sămânța divină este pusă în noi și Duhul Sfânt vine

asupra noastră și în noi apare această viață nouă, divină din germenul de viață.

Gândul despre dragostea lui Dumnezeu, dacă El dorește, îl vom cerceta mai departe, mâine. Dragostea este roada Duhului Sfânt. Toate darurile sunt un cadou, dar roada trebuie să crească, roada trebuie să crească. Ce ne dorim noi mai mult, decât ca Dumnezeu să intre în dreptul Său cu noi toți, în toate domeniile.

Miercuri am repetat aici ceea ce s-a întâmplat cu fratele Branham când el a venit în Finlanda și deodată i-a zis șoferului: „Te rog, oprește aici!” Avusese loc un accident, o mașină a trecut peste un băiețel și a murit pe loc. Cu doi ani înainte, fratele Branham a văzut [într-o viziune] întreaga desfășurare. Când a ajuns la locul accidentului, doar a spus șoferului: „Te rog, oprește-te!” Acolo mai era fratele Moore și alți frați. El a scris-o și în Biblia lui și ceea ce a spus s-a întâmplat. Când Dumnezeu arată ceva într-o viziune, atunci El stă de partea viziunii, atunci ea va avea loc. Era scris și în ziare. Eu vreau să spun că ceea ce a făcut Dumnezeu prin slujba fratelui Branham nu se putea întâmpla doar ca noi să admirăm. Ci trebuie să înțelegem că ceea ce a făcut Dumnezeu prin mesager trebuie să se repete prin Biserica care a primit același mesaj. Aceasta trebuie să se întâmple din nou, aceasta aparține de restituirea tuturor lucrurilor pe care le-a făgăduit Dumnezeu. Dumnezeu este un Dumnezeu al realității, este un Dumnezeu adevărat.

Deci seara aceasta să fie dedicată tuturor acelor care nu au siguranța că au devenit un copil a lui Dumnezeu, care încă nu au siguranța că au intrat prin poarta strâmtă care duce la viață, care încă nu au siguranța că au părăsit calea largă care duce la pierzare și nu au pășit pe calea îngustă care duce la viața veșnică, celor care încă nu au acceptat și nu au primit pentru ei personal jertfa de la Golgota. Astăzi este ziua pe care a făcut-o Domnul pentru noi toți. Și pentru toți aceia care au avut deja trăirile lor mântuitoare cu Dumnezeu, astăzi Domnul are noi trăiri pentru noi și putem veni cu tot ce avem la El. Și dacă suntem sinceri, atunci aproape toți au un necaz, ceva în viață ce nu este așa cum ar trebui să fie. În mod deosebit acolo unde dușmanul își are mâna lui în joc, unde nu sunt doar boli naturale, ca o apendicită; eu nu cred că apendicita este provocată de un demon – pot fi multe lucruri naturale, dar pot fi lucruri care nu sunt naturale, anormale, ca un cancer, o

tumoare, boli care nu pot fi vindecate de niciun doctor, cu nicio operație, prin niciun medicament. De aceea este scris: „*Isus din Nazaret, ... umbla din loc în loc, făcea bine și vindeca pe toți cei ce erau apăsați de diavolul*” [Fapte 10.38]. Noi, cu adevărat, trebuie s-o luăm la inimă, prin credință, că Isus Hristos este Același și astăzi. Dacă El Și-a luat atât timp pentru noi, ca și în slujba fratelui Branham, în adunările de rugăciune, S-a coborât în stâlpul de foc. Fratele Branham a zis: „cel mai bolnav trup pe care îl cunosc este trupul lui Isus Hristos, Biserica Lui”. Avem nevoie de vindecare în interior și exterior, în suflet, în duh, în trup.

Haideți să credem Cuvântul lui Dumnezeu cu toate făgăduințele care au fost confirmate pentru că așa este scris în 2 Cor. 1.20: „*toate făgăduințele lui Dumnezeu, în Isus Hristos sunt «Da» și «Amin»*”. Nu doar promisiunea, ci și împlinirea, așa cum am citit recent din Coloseni: Dumnezeu a triumfat peste toată puterea Satanei. Dumnezeu a triumfat, în Isus Hristos, peste păcate, peste boli, peste tot.

De asemenea, vom repeta în toate adunările noastre, din Evrei 10, că mai este încă puțină vreme, cu adevărat mai este puțină vreme. Nu vom intra în detalii, dar exact așa trebuie să vedem ceea ce este scris în Matei 25.10: „cele ce erau gata, au intrat în odaia de nuntă și ușa s-a încuiat”. Să spunem: „Doamne, scrie în inima mea fiecare cuvânt!” În limba noastră este o cântare: „Adu-mi mesajul lui Isus, scrie în inima mea fiecare cuvânt”. Atunci noi devenim înfăptuitori ai Cuvântului, credem ceea ce a fost făgăduit în Cuvânt, Îl luăm pe Dumnezeu pe Cuvântul Său și dezactivăm orice îndoială, ne încredem în Dumnezeu și știm că Dumnezeu a luat răspunderea pentru ceea ce a făgăduit și este în stare să ne dăruiască ceea ce a înfăptuit prin Golgota. „Scrie în inima mea fiecare cuvânt”. Atunci Pavel a scris: „*Voi sunteți arătați ca fiind epistola lui Hristos, scrisă de noi, ca slujitori ai Lui, nu cu cerneală, ci cu Duhul Dumnezeului celui viu; nu pe niște table de piatră, ci pe niște table care sunt inimi de carne*” (2 Cor. 3.3). Cuvântul care a fost scris în inimile noastre prin Duhul lui Dumnezeu nu va mai fi scos afară niciodată. Atunci Duhul Sfânt ne pecetluiește până în ziua răscumpărării și schimbării trupului nostru. Totul este scris în planul de mântuire al lui Dumnezeu. Nimeni nu trebuie să fie descurajat, nimeni să nu fie trist. Să-l luăm pe Dumnezeu pe Cuvânt, să-I dăm slavă prin credință și să pășim pe teritoriul biruinței din Golgota.

Încă o dată facem comparația din Vechiul Testament: Dumnezeu a coborât jos, a scris pe tablele de piatră și le-a dat lui Moise. Moise le-a sfărâmat la poalele muntelui, a sfărâmat și idolul, dar oamenii tot nu puteau crede, inimile lor erau tot de piatră. Dar apoi a fost dată făgăduința: „Voi face cu voi un legământ nou, voi scoate inima de piatră și vă voi da o inimă de carne, vă voi da viața Mea, vă voi da Duhul Meu”. Totul a avut loc. Dumnezeu a făcut-o prin harul Său. S-o mai accentuăm încă o dată: mesajul timpului de sfârșit este ultima vorbire a lui Dumnezeu adresată poporului Său. Mesajul lui Dumnezeu trebuie să ne aducă înapoi la început.

Astăzi a trebuit să mă gândesc și la cuvântul „adunare/biserică”. Cuvântul „adunare/biserică” este scris pentru prima dată în Exod 12, după răscumpărarea prin sângele mielului, care a fost înjunghiat. Domnul Dumnezeu a spus: „Când voi vedea sângele voi trece pe lângă voi”. Acolo Domnul i-a vorbit lui Moise și i-a spus: „Spune întregii adunări/biserici a lui Israel ce are de făcut”. Cine era adunarea/biserica? O mulțime scoasă afară care înainte a primit făgăduința lui Dumnezeu: „După patru sute de ani Eu vă voi scoate din robie”. Acolo era împlinirea făgăduinței pe care a dat-o Dumnezeu. Moise a adus mesajul și Dumnezeu a dăruit biruința. Dumnezeu a împărțit marea și poporul a putut trece prin mare ca pe uscat. Același Dumnezeu este Dumnezeul nostru. Și noi avem făgăduința pentru acest timp iar noi, prin credință, am acceptat-o și am primit-o. Cât de des s-o mai spunem? Copiii făgăduinței cred Cuvântul făgăduinței și primesc prin credință ceea ce a spus Dumnezeu și este scris pe inimile lor de carne.

Frați și surori, trebuie să mai spunem: Dumnezeu nu vorbește capetelor noastre, acolo sunt argumentele. Dumnezeu vorbește inimilor noastre. Și ferice de acela care înțelege ceea ce se spune. Domnul a întrebat: „*Ați înțeles voi tot ce v-am spus Eu?*” Ai înțeles tu? Am înțeles eu? Am înțeles noi Cuvântul descoperit? A fost cu adevărat scris în inimile noastre? Vă rog să mă iertați pentru ceea ce spun acum: oricine are descoperirea lui Dumnezeu și, prin har, a putut recunoaște despre ce e vorba în acest timp, acela nu va mai alerga înapoi și încolo să asculte ce se spune acolo. Acela se va regăsi acolo unde Cuvântul lui Dumnezeu este propovăduit în adevăr. Cu adevărat numai așa putem merge cu Domnul nostru pe calea dreaptă.

Încă o dată cuprindem: Cuvântul ne-a fost adresat, ne-a fost descoperit, este scris pe tablele inimii noastre, nimeni nu-l mai poate scoate afară vreodată. Descoperirea divină este pentru totdeauna. De aceea Domnul a spus: „*te-am săpat pe mâinile Mele*” [Isa. 49:16] și „*nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu*” [Ioan 10:29]. Noi suntem proprietatea lui Dumnezeu pentru timp și veșnicie. Scopul mesajului de sfârșit, care premerge revenirea lui Isus Hristos este chemarea afară, separarea de toate tradițiile și obiceiurile, de toate falsificările, de tot, să devenim liberi și să credem odată pentru totdeauna cum zice Sfânta Scriptură și să primim Cuvântul scris în inimile noastre de carne. Atunci vom aparține de fecioarele înțelepte și nu ne vom trezi când e prea târziu. Ci acum, când mai are loc ultima chemare, să ne trezim și să știm că este har că Domnul vorbește cu noi în acest fel. Duhul lui Dumnezeu lucrează în mijlocul nostru și în seara aceasta. Dumnezeu este cu adevărat prezent, El a vorbit cu noi prin Cuvântul Lui.

Și așa cum Pavel a putut spune și scrie în acel timp, prin slujba pe care a făcut-o el pentru Domnul, fiindcă de fiecare dată este vorba despre o slujbă. Haideți să citim din 2 Cor. 3.3 și vă rog să o luăm pentru noi personal, în seara aceasta și toți cei care ascultă pe întreg pământul. Să citim din 2 Cor. 3.3: „*Voi sunteți arătați ca fiind epistola lui Hristos...*”. Nu epistola unui proroc sau a unui mesager, ci epistola lui Hristos. „*...scrisă de noi, ca slujitori ai Lui, nu cu cerneală*”. Nu cândva, undeva, cu cerneală și hârtie. „*...ci cu Duhul Dumnezeului celui viu; nu pe niște table de piatră, ci pe niște table care sunt inimi de carne*”.

Un poet de cântare cântă: „Dă-mi o inimă ca a Ta, plină de credință și dragoste”. Vorbiți în inima voastră: „Iubite Domn, lasă ca acest Cuvânt să devină realitate cu mine și în mine. Să nu fi auzit doar Cuvântul Tău, ci toate cuvintele lui Dumnezeu să fie scrise în inima mea”. Și de asemenea, în seara aceasta, acestea sunt scrise în inimă. Și toți cei care aud chemarea, să nu vă rușinați. Noi cu toții am venit la Domnul, noi toți ne-am mărturisit păcatele, toți ne-am dedicat viața noastră Domnului. Doresc să las responsabilitatea lui Dumnezeu ca El, prin Duhul Lui, să poată lucra pocăința în noi toți, astfel încât să nu fie făcută impus nimic cu forța aici, să nu fie amenințări, nu, ci să fie

predicată Evanghelia lui Hristos în dragoste. Este oferta harului și dragostei lui Dumnezeu: „*Veniți la Mine voi toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă pentru sufletele voastre*”.

Frați și surori, noi nu putem decât să-L luăm pe Dumnezeu pe Cuvântul Său. Așa acum am spus și mai înainte, așa cum fratele Branham a trăit confirmarea, așa cum Pavel a trăit-o, așa cum Petru a trăit confirmarea, așa și noi avem dreptul divin să trăim confirmarea fiecărui cuvânt. Este scris în Marcu 16.20: „*Domnul lucra împreună cu ei și întărea Cuvântul prin semnele care-l însoțeau*”. Vă rog așteptați prin credință, ca nu doar să auzim cuvintele lui Dumnezeu, ci să credem cuvintele auzite și să le vedem confirmate în mijlocul nostru.

Astăzi este o zi deosebită, o zi pe care Domnul a făcut-o pentru noi, prin har. Astăzi se vor întâmpla multe lucruri vor rămâne pentru veșnicie. Noi credem în puterea sângelui, în puterea Cuvântului și a Duhului. Astăzi Domnul are calea Lui în mijlocul nostru. Azi păcătoșii pot fi mântuiți, cei legați pot fi eliberați și bolnavii pot fi vindecați, prin puterea lui Dumnezeu. Este o zi pe care Domnul a făcut-o pentru noi. Lui Îi aducem cinstea acum și în vecii vecilor. Și tot poporul să spună „Amin!” Amin. Să ne ridicăm. [Se cântă cântarea „Numai să crezi” (...)]

Cine dorește să vină în față; noi ne vom ruga pentru toți. Dacă este vorba despre iertare, eliberare sau despre orice este vorba, dacă vă întărește în credință și vă este de ajutor, vă rog simțiți-vă liberi să veniți în față și ne vom ruga împreună. Cine spune o cântare pe care am mai putea-o cânta? [Se cântă cântarea „Îl iubesc” în germană și engleză (...)]

Dragilor, veniți mai aproape. Mulțumesc! Este chemarea Domnului. Și noi am accentuat-o: într-o zi va avea loc ultima ultima adunare, va răsună ultima chemare, într-o zi ușa harului se va închide și Mirele Se va întoarce ca să-Și ia turma răscumpărată cu El în slavă. Nu vă rușinați. Încă este timpul harului, avem dreptul să venim, încă mai putem spune: „Iubite Domn, iartă-mi totul, ai milă de mine!” Cum a scris prorocul Isaia în Isaia 1, unde avem deja anunțul despre ceea ce se va petrece când va veni Mântuitorul. Isaia 1.18: „*Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lână*”. Deja în Vechiul Testament a fost anunțat ceea ce avea să se întâmple pe Golgota. Apoi în vers. 19 este atinsă ascultarea: „*De veți voi și veți*

asculta, veți mânca cele mai bune roade ale țării”. Apoi un cuvânt pentru toți aceia care resping și se opun, vers. 20: *„dar de nu veți voi și nu veți asculta, de sabie veți fi înghițiți, căci gura Domnului a vorbit”*.

Invitația să venim: „Veniți la Mine!” nu este la un evanghelist, nu la un proroc. Domnul cheamă: „Veniți la Mine, cei trudiți și împovărați”. Așa vorbește Domnul! Este „așa vorbește Domnul” și voi ați venit. Noi ne putem încrede în „Așa vorbește Domnul!” și știm că ceea ce spune Domnul aici este adevărul: „De vor fi păcatele voastre cum e cârmăzul, se vor face albe ca zăpada”; spălați în Sângele Mielului, făcuți curați.

Încă o dată acentul: *„De veți voi și veți asculta”*. Credința și ascultarea aparțin împreună. Apoi „dacă voi vă împotriviți și sunteți răzvrătiți”. Dar voi ați venit, în voi nu este împotrivire, în voi este acordul, voi ați venit la Domnul. Frați și surori, noi toți ne vom ruga împreună. Și vă rog, permiteți-mi s-o spun: dacă este scris în Ioel 3, în Romani 10 și în Fapte 2: *„oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit”*, atunci nimeni, nimeni nu poate fi mântuit cu o gură închisă. Fiecare trebuie să-și deschidă gura, fiecare trebuie să-și lase inima să vorbească. Și astăzi inima are nevoie de o gură, și astăzi gura să vorbească inima și gura să se deschidă, așa cum este scris: „Oricine va chema Numele Domnului”. Doar spune: „Doamne Isuse, ai milă de mine păcătosul, primește-mă!” Astăzi toți ne vom ruga. Mai întâi ne vom ruga în inimile noastre și apoi împreună. Mai întâi se va ruga cu noi fratele Schmidt. [Se roagă fratele Schmidt (...)]

Așa cum a spus Domnul nostru: în Numele Lui să fie predicată tuturor popoarelor iertarea păcatelor și toți care vor crede vor fi iertați, El a spus-o așa și aparține de propovăduirea Evangheliei. După învierea Sa Domnul a spus: *„Celor ce le veți ierta păcatele vor fi iertate”*. Nu s-a referit ca cineva să vină în față și să ierte pe cineva, nu! Iertarea este predicată și toți care cred predica, aceora le putem spune prin însărcinarea lui Dumnezeu: „Vouă tuturor, care credeți în seara aceasta, păcatele voastre vă sunt iertate, în Numele Lui, prin puterea sângelui vărsat”. Aleluia! Aleluia! Dumnezeu nu spune cuvinte goale. Aici sunt unii care nu înțeleg ce se spune. Fratele este Arben aici? Mulțumim Domnului pentru credințioșia Lui, dar dorim ca toți, în toate limbile, să înțeleagă totul, să creadă totul și să o trăiască personal.

S-o spunem din nou: iertarea trebuie predicată și tuturor celor ce cred predica din toată inima, le putem spune: „Vouă, celor care credeți, vă sunt iertate păcatele”. Așa este scris în Marcu 16.16: „*Cine va crede...va fi mântuit, dar cine nu va crede, va fi osândit*”. Credința vine în urma auzirii, iar auzirea vine prin Cuvântul lui Dumnezeu.

Fie ca aceasta să fie ziua pe care Domnul a făcut-o pentru voi. T tuturor fraților noștri de pe întreg pământul, în toate popoarele și limbile, oriunde sunt adunați, vă dorim binecuvântarea lui Dumnezeu din toată inima. Biserica Mireasă vine din toate popoarele, limbile și națiunile, din toate semințiile. Așa a făgăduit-o Dumnezeu lui Avraam și așa se întâmplă în timpul nostru. Atât de sigur cum a spus-o Domnul nostru, în Matei 24 unde este enumerat totul: „Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu va fi predicată ca mărturie tuturor neamurilor”. Aceasta nu a fost niciodată posibil cum a fost acum, acesta este timpul, ziua pe care Domnul a făcut-o pentru noi. Haideți să mai cântăm cântarea „Aceasta este ziua” [Se cântă cântarea (...)]

Ce zi... ce zi a făcut Domnul. Cuvântul Său a fost predicat în simplitate. Noi l-am crezut și l-am trăit, așa cum l-a promis El. Vă rog să priviți în urmă spre această zi, spunând: „Doamne iubit, în seara aceea, mi-am dedicat viața mea Ție; Ți aparține Ție, pentru timp și pentru veșnicie. Domnul Însuși a spus: „*pe cel ce vine la Mine nu-l voi izgoni afară*”. Nimeni, nimeni, nimeni nu va fi scos afară. El îi primește pe toți aceia care vin la El. Veniți așa cum sunteți. Și voi ați venit așa cum sunteți. Cum am citit, „*de vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna*”. Voi ați auzit chemarea și ați ascultat-o. Binecuvântarea Domnului Dumnezeu să rămână peste noi toți.

Noi ne vom mai ruga încă o dată pentru toți cei care nu pot fi cu noi în seara aceasta. Iubite Domn, Tu cunoști necazurile din viața personală, în viața de căsnicie, de familie, Tu știi câte necazuri sunt. Dar mai mare decât necazul este ajutorul nostru. Tu ești Dumnezeu și Ți mulțumim. Binecuvântează în Congo, în America de Sud, oriunde sunt adunați. Aceasta este ziua mântuirii. Iubite Domn, confirmă-Ți Cuvântul Tău în mijlocul nostru și în toate popoarele și limbile, în mijlocul poporului Tău. Ție Ți aducem cinstea și închinarea pentru totul în Numele Sfânt a lui Isus. Aleluia! Amin!